

Arrest

nr. 347 345 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J. P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J. P. LIPS, die verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 19 maart 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, u bent van Pashtun origine en u bent een soennitische moslim. U bent geboren op (...) 2000 en u leefde uw hele leven in het dorp Kirali (Asadabad, provincie Kunar).

U ging niet naar school, maar u leerde ongeveer vier tot zes jaar de Heilige Koran in de moskeeschool. U bent verloofd met S. (...), zij verblijft momenteel in Ghaz, Ghazi Abad district, Kunar. Uw vader werkte sinds twintig jaar voor de voormalige Afghaanse overheid, onder meer vijf jaar voor de politie, vervolgens voor de vredestroepen, voor de Amerikanen en op het einde voor "The National Directorate of Security" (NDS). U heeft vijf broers: R. (...), A. B. (...), Y. (...), O. (...) en A. (...) en twee zussen M. (...) en A. (...). Uw broer R. (...) is 21 of 22 jaar oud en werkte als soldaat voor het Afghaanse leger in de luchthaven van Kandahar. Uw paternale oom S. R. (...) werkte voor de Amerikanen. Ongeveer zes à zeven jaar geleden kwam hij om tijdens een raid in Bachi, waar hij net zoals zeven of acht andere personen neergeschoten werd.

Vanaf uw 18 jaar voerde u uw vader rond met de auto wanneer hij thuis was en naar de bazaar ging of wanneer hij iets moest doen. Telkens wanneer uw vader verlof had, stuurden de taliban de dorpsouderen naar uw vader en naar uw familieleden om te zeggen dat ze hun jobs bij de overheid moesten verlaten en dat uw vader in de toekomst kon vermoord worden.

U bent drie dagen na de machtsovername vertrokken uit Afghanistan, samen met uw vader en uw broer R. (...). U bent vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk naar België gekomen. Omwille van geldproblemen bleef uw vader in Iran en bleef uw broer R. (...) in Turkije, laatstgenoemde verblijft er momenteel in de gevangenis. U kwam in België aan op 23 augustus 2022 en u diende alhier een verzoek om internationale bescherming in op 25 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: foto's en documenten met betrekking tot (het werk van) uw vader, broer R. (...) en paternale oom S. R. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omdat uw familieleden – namelijk uw vader, broer R. (...) en paternale oom S. R. (...) – werkten voor de toenmalige Afghaanse overheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 22 september 2023 P8-9, hierna genoemd NPO, P8-9) en uw familie hierdoor in het verleden problemen met de taliban zou hebben gekend.

Er kan vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel document ten bewijze van uw eigen identiteit en persoonsgegevens heeft voorgelegd. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) W. I. (...) te heten (zie ondermeer "inschrijving van de asielaanvrager" d.d. 25 augustus 2022), op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer aan dat W. (...) uw nickname zou zijn dewelke u zelf zou hebben gekozen, de naam van uw familie zou A. (...) zijn (NPO, P3). U stelde bij de DVZ verder nog geboren te zijn op (...) 2003 te Asadabad, Kunar, u veranderde vervolgens bij de DVZ uw geboortedatum naar (...) 2000 (zie ondermeer "bijlage 26"). U stelde toen ook nog bij de DVZ dat uw taskara in Afghanistan zou zijn achtergebleven (zie "verklaring DVZ" d.d. 30 augustus 2022). U tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 22 september 2023 gevraagd naar de door uzelf doorgevoerde aanpassing voor wat betreft uw geboortedatum (bij de DVZ), zei u dat u, toen u hier eerst zou zijn aangekomen, uw taskara niet zou hebben gehad, u zou dan ook toen 2003 hebben vermeld, evenwel later zou u uw taskara wel hebben bekeken en zou u hebben gezien dat u in 2000 zou zijn geboren, u zou deze datum om deze reden dan ook hebben veranderd. U stelde toen nog op het CGVS dat uw originele taskara zich in Afghanistan zou bevinden, niemand zou dit naar u kunnen opsturen (NPO, P20). Hoewel u aldus beweerde uw taskara later wel degelijk te hebben bekeken en op basis van dit document uw geboortedatum te hebben aangepast bij de DVZ, kon u uw taskara tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 22 september 2023 niet neerleggen.

Er kan verder nog worden opgemerkt dat het opmerkelijk lijkt dat u stelde nooit naar school te zijn gegaan en enkel vier tot zes jaar naar de madrassa te zijn gegaan teneinde er de Heilige Koran te leren (NPO, P6). Indien u niet naar school zou zijn gegaan, zou u volgens uw eigen verklaringen gewoon thuis zijn gebleven. Dat u, als zijnde de oudste zoon van een Afghaans gezin, "gewoon thuis zou hebben gezeten", komt dan ook ten zeerste bevreemdend over en maakt dat er twijfels rijzen over het door u voorgehouden profiel.

U legt verder vele documenten neer, zogenaamd op uw familieleden betrekking hebbend, namelijk op uw vader M. R. (...), uw broer R. (...) en uw paternale oom S. R. (...), dit ter staving van hun tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid. Vooreerst lijkt het in dit kader ten zeerste opmerkelijk dat u, hoewel u voor uzelf aldus geen enkel (identiteits)document toevoegde, u voor wat betreft voornoemde familieleden dan weer wel vele documenten zou hebben weten te bekomen.

U gaf bij de DVZ aan dat uw vader naar de naam M. R. (...) zou luisteren (zie "verklaring DVZ" d.d. 30 augustus 2022). Gezien u eerder de naam "A. (...)" al zou hebben laten vallen als zijnde uw eigen achternaam, werd er u vervolgens deze naam opgeworpen, waarna u aangaf dat ook uw vader wel degelijk "A. (...)" zou heten (NPO, P 7). U legde vervolgens voor het CGVS volgende documenten neer, naar uw mening allen aan uw vader toebehorend: een Taskara, een "Passport Application Form", een Afghaans paspoort (nummer 00227848), een "Supplemental Nonimmigrant Visa Application", een "Supplemental SIV Chief of Mission Application", "Personal Information en Bio Data (for SIV)" en werk gerelateerde documenten (en foto's), deze documenten staan allen op naam van A. M. (...)/M. R. (...)/R. (...) en M. R. (...)/R. (...). U legt evenwel geen enkel document neer waaruit de band tussen uzelf enerzijds – zijnde W. I. (...) (A. (...)) – en de persoon vermeld op deze documenten anderzijds – zijnde A. M. (...)/M. R. (...)/R. (...), M. R. (...)/R. (...) –, zou kunnen blijken. Deze documenten zouden dan ook aan eender wie kunnen toebehoren, uit niets blijkt dat de man aan wie deze documenten zouden toebehoren, effectief uw biologische vader zou betreffen. Deze documenten volstaan dan ook niet om uw vader zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid aan te tonen.

U voegde verder nog documenten (en foto's) toe ten bewijze van het beweerde profiel van uw broer R. (...), deze documenten staan op naam van R. (...) A. (...), ook hier legde u wederom geen enkel document neer waaruit de band tussen enerzijds uzelf – aldus zijnde W. I. (...) (A. (...)) – en anderzijds de persoon vermeld op deze documenten – meer bepaald R. (...) A. (...) – zou kunnen blijken. Ook deze documenten zouden aan eender wie kunnen toebehoren, u weet niet dienstig aan te tonen dat de man aan wie deze documenten zouden toebehoren, effectief uw biologische broer zou betreffen. Ook deze documenten volstaan niet om uw broer zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid aan te tonen.

U voegde ook nog documenten toe, zogenaamd allen naar uw mening op uw paternale oom S. R. (...) betrekking hebbend (NPO, P14-15), deze documenten werden afgeleverd op naam van S. R. (...); N. M. (...)/M. (...); N. M. (...) en H. U. (...) (zie bijvoorbeeld het document "Tiger Afghan Strike Force – Certificate of Achievement" van 05 maart tot 09 maart 2011 met vermelding van de naam N. M. (...); het document "Certificate of Training – Basic Breaching Course" d.d. 06 december 2008 op naam van N. M. (...); het document "Certificate of Commendation" d.d. 22 maart 2008 op naam van N. M. (...); het document "Certificate of Appreciation" van 15 maart 2004 tot 01 juni 2004 op naam van H. U. (...)). U met de naam N. M. (...) geconfronteerd – prijkend op een document naar uw mening afgeleverd aan uw oom S. R. (...) en verkregen door de toenmalige overheid –, stelde u dat de mensen die voor de overheid zouden werken, die naam zouden hebben, dit omdat uw oom zou hebben toebehoord aan eenheid 01 en die eenheid zou enkel gevechten hebben gedaan (NPO, P16). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat uw vader in de door hem opgestelde e-mail d.d. 02 augustus 2018 – gericht aan de Amerikaanse ambassade (zie infra) – de dood van zijn broer vermeldde, waarbij hij eveneens de naam N. M. (...) gebruikte, dit i.p.v. aldus de door u genoemde naam S. R. (...). Men kan logischerwijze niet inzien waarom uw vader, i.p.v. de biologische naam van zijn broer te gebruiken, een naam zou gebruiken dewelke naar uw mening door de voormalige overheid aan hem zou zijn toegewezen. Voor wat betreft het document met de naam H. U. (...) (i.p.v. de naam S. R. (...)) stelde u dan weer eerst nietszeggend dat ze overal waar ze zouden zijn, wanneer ze ergens zouden binnenvallen, documenten zouden hebben gekregen, om daarna enkel te stellen dat dit zijn documenten zouden zijn, toen hij zou zijn overleden, zouden ze alle documenten naar uw huis hebben gebracht (NPO, P17). Op bepaalde andere door u neergelegde documenten wijkt de schrijfwijze van de beweerde naam van uw oom (S. R. (...)) dan weer enorm af, gaande van S. R. (...) (zie "Official U.S. Identification" d.d. 26 februari 2005) tot S. R. (...) (zie "Certificate of Appreciation – 2nd Battalion – 1st Special Forces Group" van 18 november 2004 tot 15 juni 2005). Wat dan weer helemaal frappant lijkt, is dat u exact hetzelfde document, met name het document "Certificate of Appreciation" van 15 maart 2004 tot 01 juni 2004, neerlegde, evenwel éénmaal op naam van H. U. (...) (zie supra) en éénmaal op naam van S. R. (...). Dat u allerhande documenten zou weten neer te leggen, zogezegd allen op (de tewerkstelling van) uw paternale oom S. R. (...) betrekking hebbend, doch deze documenten op allerlei verschillende namen zouden zijn afgeleverd – gaande van S. R. (...) tot S. R. (...)/R. (...) en S. R. (...) en verder ook de namen N. M. (...)/M. (...)

en N. M. (...) en H. U. (...) vermeldend-, maakt dan ook dat u allesbehalve de band tussen uzelf enerzijds en de persoon/personen vermeld op deze documenten anderzijds, heeft weten aan te tonen. Deze documenten zouden dan ook aan eender wie kunnen toebehoren, uit niets blijkt dat deze documenten effectief aan uw paternale oom zouden toebehoren. Deze documenten volstaan dan ook niet om uw oom zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid te staven.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten, kan er nog worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapport_en/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Gezien bovenstaande heeft u dan ook niet aannemelijk weten te maken dat deze door u neergelegde documenten effectief zouden toebehoren aan uw biologische vader – naar uw mening genaamd M. R. (...), aan uw broer – R. (...) – en aan uw neef S. R. (...). Deze documenten volstaan dan ook niet om hun beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid te staven.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF en/of de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Zelfs indien de tewerkstelling van uw familieleden wel voor waar zou worden aangenomen, kan er nog het volgende worden opgemerkt over de door u genoemde problemen dewelke uw familie – dit ten gevolge van het beweerde werk van uw vader, broer R. (...) en paternale oom S. R. (...) voor de voormalige Afghaanse overheid – met de taliban zou hebben gekend.

Vooreerst kan er worden opgemerkt dat u zichzelf tegensprak voor wat betreft de exacte periode waarin de taliban zouden zijn te weten gekomen dat uw familie – meer bepaald uw vader, broer R. (...) en oom S. R. (...) – voor de toenmalige Afghaanse overheid zou hebben gewerkt en uw familie voor het allereerst in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. Zo gaf u enerzijds aan dat de taliban pas zou hebben geweten over het werk van uw familie voor de toenmalige Afghaanse overheid van in de tijd dat ze uw oom S. R. (...) zouden hebben vermoord (NPO, P5 + P12 + P19), zes of zeven jaar geleden. Anderzijds zouden de zogenaamde bedreigingen door de taliban naar uw mening dan weer al zijn gestart 12 à 13 jaar geleden, van de tijd dat uw familie voor de overheid zou hebben gewerkt (NPO, P13). Dat u enerzijds zou beweren dat de taliban uw familie reeds zouden zijn beginnen bedreigen 12 of 13 jaar geleden en de dorpsouderen vanaf dan al naar uw huis zouden zijn gestuurd door de taliban, stellend dat uw vader en familieleden hun job bij de overheid zouden moeten verlaten (NPO, P13), doch de taliban anderzijds pas over het werk van uw familie voor de toenmalige Afghaanse overheid zouden zijn te weten gekomen toen uw oom S. R. (...) zes à zeven jaar geleden zou zijn omgekomen – u verklaarde dat vanaf deze raid iedereen zou zijn te weten gekomen dat uw familie voor de overheid zou hebben gewerkt en de taliban tot op dat moment niet over uw vader zijn job zouden hebben geweten (NPO, P20)-, valt dan ook moeilijk te rijmen. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin uw familie voor het allereerst met de taliban in aanvaring zou zijn gekomen, wat overigens de kern van uw eigen asielaanvraag raakt, maakt dan ook dat er reeds ernstige bedenkingen kunnen worden geplaatst bij de door u aangehaalde dreiging uitgaande van de taliban jegens uw familie (en uzelf).

Verder lijkt het ook ten zeerste ongeloofwaardig dat de taliban uw familie reeds jarenlang zouden hebben gevisieerd, doch deze groepering evenwel gedurende al die tijd nooit enige daadwerkelijke en persoonlijke actie jegens uw familie zou hebben ondernomen. Er kan vooreerst voor wat betreft het door u genoemde overlijden van uw paternale oom S. R. (...) het volgende worden opgemerkt. Uw vader stelde in zijn e-mail d.d. 02 augustus 2018 (zie infra) dat zijn broer – aldus uw oom – genaamd N. M. (...) (zie supra) op 17 maart 2012 zou zijn omgekomen, dit terwijl de e-mail d.d. 18 maart 2021 (zie infra) – eveneens door uw vader opgesteld – dan weer stelde dat uw vader zijn broer en neef in 2011 zouden zijn gedood door de taliban. Uzelf gaf dan weer aan dat uw oom S. R. (...) zes à zeven jaar geleden (cfr. 2016-2017) zou zijn omgekomen (NPO, P5, P12 + P19). Ervan uitgaande dat dit dezelfde oom zou betreffen, namelijk S. R. (...), – uit uw verklaringen blijkt niet dat dit over een andere oom zou kunnen gaan noch dat een andere oom zou zijn omgekomen/gedood door de taliban –, vallen deze verklaringen aldus absoluut niet te rijmen. Er kan verder nog worden opgemerkt dat, uit uw bewering dat uw paternale oom S. R. (...) – aldus naar uw mening zes à zeven jaar geleden – zou zijn neergeschoten door de taliban, dit omdat hij voor de toenmalige overheid zou hebben gewerkt – uw oom zou meer specifiek bij de eenheid 04 in Kunar hebben gewerkt en zou een job in

de regio Bachi hebben gehad (NPO, P5 en P9) – en jobs voor de Amerikanen zou hebben uitgevoerd als hoofd van 100 tot 150 mensen (NPO, P19), geen onmiddellijke persoonlijke vervolging jegens uw oom door de taliban kan worden opgemaakt. U gaf immers zelf aan dat uw oom zou zijn neergeschoten tijdens een raid, waarin ook zeven of acht collega's zouden zijn omgekomen (NPO, P5 en P19). Dat uw oom samen met zeven of acht collega's tijdens een raid – en aldus tijdens een confrontatie tussen de taliban en de toenmalige overheid – zou zijn omgekomen, wijst aldus allesbehalve op een individuele afrekening door de taliban jegens uw oom en u gaf ook geen elementen aan die hiertoe anders zouden kunnen besluiten. Hieruit kan dan ook allesbehalve tot een individuele dreiging door de taliban jegens uw oom (en per uitbreiding uw familie) worden besloten. U haalde verder aan dat de taliban al van de tijd dat uw vader verlof zou hebben gehad, de dorpsouderen naar uw huis zou hebben gestuurd om aan uw vader en uw familieleden te zeggen dat ze hun jobs bij de overheid zouden dienen te verlaten (NPO, P13). Er zouden dan ook vaak mensen naar uw huis zijn gestuurd (NPO, P13). U gevraagd of er enige andere bedreigingen zouden zijn geweest, naast deze vermeende boodschappen uitgaande van de taliban (via de dorpsouderen), ontkende u dit, er zou geen andere manier zijn geweest, het zou enkel via de dorpelingen zijn verlopen, “ze” zouden elkaar immers niet tegen zijn gekomen, daarom zou dit via de dorpelingen zijn doorgegeven (NPO, P13). Dat u enerzijds zou verklaren dat, wanneer de taliban mensen zou zien die voor de toenmalige overheid zouden werken, zij hen direct zouden vermoorden (NPO, P12), doch anderzijds de taliban jarenlang zou hebben geweten dat uw familie – namelijk uw vader, broer R. (...) en oom S. R. (...) – voor de voormalige overheid zou hebben gewerkt, de taliban jarenlang dorpsouderen bij u thuis zou hebben langs gestuurd vragend of uw familie met hun job bij de toenmalige overheid zou willen stoppen en stellend dat ze anders in de toekomst zouden kunnen worden vermoord (NPO, P13), en de taliban verder persoonlijk jarenlang geen enkele concrete actie jegens uw familie zou hebben ondernomen, komt dan ook compleet ongeloofwaardig over en maakt dat aan uw verklaringen omtrent de dreiging uitgaande van de taliban jegens uw familie verder geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat de taliban nooit enige persoonlijke stappen jegens uw familie zou hebben ondernomen, is des te frappant gezien de door u voorgehouden grote taliban aanwezigheid in uw regio. Immers naar uw mening zou enkel het provinciecentrum onder overheidscontrole hebben gestaan, de omliggende regio's – zoals Bacha, Barawara, Asmar en Nari (NPO, P8) – zouden allen onder talibancontrole hebben gestaan (NPO, P12). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie “niet overal rond gingen”, kan allesbehalve als afdoende worden aangenomen, u gaf immers zelf aan dat u, nadat u 18 jaar zou zijn geworden, als chauffeur van uw vader zou zijn beginnen werken (NPO, P9-10) en u tijdens uw vader zijn verlofperiodes (cfr. om de maand tien dagen, NPO, P12) “met hem rond ging” en u hem zou hebben vergezeld naar de bazaar of wanneer hij iets zou moeten doen (NPO, P12), ook om benodigdheden voor uw huis te gaan halen, zou u met de auto op stap zijn gegaan (NPO, P12), wat er allesbehalve op wijst dat u en uw vader gewoonweg thuis zouden zijn gebleven en bepaalde veiligheidsvoorschriften in acht zouden hebben genomen teneinde uit het zicht van de alom aanwezige talibanleden te kunnen blijven. Het lijkt dan ook ten zeerste bevreemdend dat u enerzijds zou beweren dat al 12 of 13 jaar, telkens als uw vader verlof zou hebben gehad, de taliban de dorpsouderen naar uw huis zouden hebben gestuurd om aan uw vader en uw familieleden te zeggen dat ze hun jobs bij de overheid zouden dienen te verlaten (NPO, P13), doch anderzijds uw familie dan weer geen veiligheidsmaatregelen voor hen zou hebben getroffen teneinde de familie in veiligheid te kunnen stellen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie (cfr. uw moeder, vader, broers en zussen en uw paternale oom met zijn gezin) gewoonweg in hetzelfde huis – waar de dorpsouderen telkens naartoe zouden zijn gekomen – zou zijn blijven wonen (NPO, P5), uw vader om de maand gedurende tien dagen – tot jullie vertrek uit het land – naar deze woning zou zijn blijven terugkeren, en u dan aldus als chauffeur samen met uw vader rond zou hebben gereden teneinde hem bijvoorbeeld naar de bazaar te brengen of om benodigdheden voor het huis te gaan halen (NPO, P12). U verklaarde op 22 september 2023 zelfs dat uw moeder, drie jongere broers, twee jongere zussen, de vrouw van uw oom en haar twee kinderen, nog steeds in datzelfde huis woonachtig zijn (NPO, P5). Dit maakt dan ook dat de door u (en uw familie) aangehaalde vrees jegens de taliban in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

Uit de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt verder nog dat uw vader gewoonweg zijn overheidsfunctie – eerst als soldaat voor het Amerikaanse leger en vervolgens als soldaat bij de Afghaanse NDS – zou zijn blijven vervullen, dit tot hij op de derde dag van de machtsovername zijn land Afghanistan uiteindelijk zou hebben verlaten.

U gaf vooreerst aan dat uw vader in 2015-2016 – tijdens het uitoefenen van zijn functie voor het Amerikaanse leger – een brief van de Amerikanen zou hebben gekregen teneinde naar Amerika te kunnen gaan, dit toen de Amerikanen uit Kunar zouden zijn weggetrokken, met deze brief zou er een aanvraag bij de Amerikaanse ambassade kunnen worden ingediend voor zowel uw vader als zijn familie (NPO, P11). U aan het einde van uw persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wanneer de Amerikanen zouden zijn vertrokken, stelde u het niet te weten, het zou 2014, 2015, 2016 kunnen zijn, de Amerikanen zouden toen van Kunar naar Nangarhar zijn gegaan (NPO, P18). U vervolgde dat uw vader toen een e-mail naar de Amerikaanse ambassade zou hebben gestuurd, dit zo een tweetal maanden na het vertrek van de Amerikanen, uw vader zou evenwel nooit een antwoord hebben gekregen (NPO, P18). Vooreerst kan er worden opgemerkt dat het ten zeerste

opmerkelijk lijkt dat uw vader pas na twee maanden een dienstige poging zou hebben ondernomen om een e-mail naar de Amerikaanse ambassade te sturen teneinde zichzelf – en zijn familie – in veiligheid te kunnen brengen en naar Amerika te kunnen gaan. U gaf immers zelf aan dat de dorpsouderen – door de taliban gestuurd “vaak” naar uw huis zouden zijn gekomen, dit van de tijd dat uw vader voor de toenmalige Afghaanse overheid / het Amerikaanse leger zou hebben gewerkt – 12-13 jaar (geleden) –, stellend dat uw vader en uw familieleden hun jobs bij de overheid zouden moeten verlaten (NPO, P13). Dat uw vader pas na een tweetal maanden een e-mail naar de Amerikaanse ambassade zou hebben gestuurd, is des te opmerkelijk gezien onderstaande. U voegde de voorgehouden brieven opgesteld door de Amerikaanse ambassade – waarnaar u reeds had gerefereerd (zie supra) – aan uw dossier toe, daterend van 2014 (cfr. een ondersteuningsbrief d.d. 04 september 2014 voor de aanvraag voor het “Special Immigrant Visa Program” en een aanbevelingsbrief d.d. 30 september 2014), de Amerikanen zouden dit aan uw vader hebben gegeven om naar Amerika te kunnen gaan, dit toen ze zouden zijn vertrokken (NPO, P18). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat het ten eerste opmerkelijk lijkt dat de brief d.d. 04 september 2014 (cfr. een ondersteuningsbrief voor de aanvraag van het “Special Immigrant Visa Program”) opgesteld door de Amerikaanse ambassade enerzijds zou verwijzen naar een dreiging uitgaande van de taliban jegens uw vader – reeds sedert 01 november 2010 voor hen tewerkgesteld – (“...and has faced significant threat to himself and his family as a result of his dedication to DOS Annex at FOB Wright and the U.S. Government’s mission in Afghanistan”... “...given the persistent and significant threat he faces from taliban militants...”), doch uw vader anderzijds naar uw mening pas na twee maanden een dienstige poging zou hebben ondernomen om een e-mail aan de Amerikaanse ambassade te richten teneinde zichzelf – en zijn familie – in veiligheid te kunnen brengen en naar Amerika te kunnen gaan. Uit de door u afgelegde verklaringen blijkt verder ook dat uw vader na deze beweerdelijke e-mail gewoonweg zijn overheidsfunctie zou zijn blijven verderzetten, ditmaal voor de NDS: “Tot 2015-2016 de Amerikanen waren er. Toen de Amerikanen vertrokken, kregen ze brieven van de Amerikanen dat ze konden met hun families naar Amerika gaan. Maar dan ging hij naar de NDS” ... “Al de mensen die daar werkten, omdat de Amerikanen daar vertrokken, werden gestuurd naar amleti mili” (NPO, P11). Vervolgens gevraagd waarom uw vader niet naar de Verenigde Staten zou zijn gegaan, repliceerde u dat uw vader geen antwoord op zijn e-mail zou hebben gekregen (NPO, P11). Dat uw vader nooit een antwoord zou hebben gekregen op de beweerdelijke e-mail die hij in 2014-2015 aan de Amerikaanse ambassade zou hebben gericht – dit teneinde zichzelf en zijn familie in veiligheid te kunnen stellen in Amerika ten gevolge van een voorgehouden dreiging uitgaande van de taliban –, weet niet te verklaren waarom uw vader dan maar gewoonweg bij de NDS – “the National Directorate of Security”, ofwel “the national intelligence and security service of Afghanistan” en aldus tot de toenmalige Afghaanse overheid behorend – zou zijn gaan werken, dit terwijl hij beweerdelijk door de taliban zou worden geviséerd. Dat uw vader gewoonweg zijn overheidsfunctie – eerst als soldaat voor het Amerikaanse leger en vervolgens als soldaat bij de Afghaanse NDS – zou zijn blijven vervullen, dit tot hij op de derde dag van de machtsovername zijn land Afghanistan uiteindelijk zou hebben verlaten, lijkt dan ook ten eerste bevreemdend. Bovendien werd er reeds eerder vermeld dat uit uw verklaringen tevens kon worden afgeleid dat uw familie allesbehalve veiligheidsmaatregelen in acht zou hebben genomen teneinde uw familie veilig te kunnen houden. Zo zou uw familie (cfr. uw moeder, vader, broers en zussen en uw paternale oom met zijn gezin) gewoonweg in hetzelfde huis – waar de dorpsouderen telkens naartoe zouden zijn gekomen – zijn blijven wonen (NPO, P5), uw vader zou om de maand gedurende tien dagen – tot jullie vertrek uit het land – naar deze woning zijn blijven terugkeren, en u zou dan aldus als chauffeur samen met uw vader rond hebben gereden teneinde hem bijvoorbeeld naar de bazaar te brengen of om benodigdheden voor het huis te gaan halen. Dit alles maakt dan ook dat de ingeroepen jarenlange vrees jegens de taliban door uw vader en bij uitbreiding uw familie in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt verder dat uw vader op 02 augustus 2018 en op 18 maart 2021 een e-mail voor een “Special Immigrant Visa Program” zou hebben opgesteld. Dat u enerzijds zou verklaren dat uw vader twee maanden na het ontvangen van de Amerikaanse brieven d.d. 04 september 2014 en d.d. 30 september 2014 een e-mail zou hebben verstuurd naar de Amerikaanse ambassade, doch u slechts e-mails van uw vader in dit kader weet neer te leggen, gedateerd op 02 augustus 2018 en 18 maart 2021 – u voegt tevens een “Supplemental SIV Chief of Mission Application” d.d. 18 maart 2021 en een “Bio Data for SIV” toe –, en u de beweerdelijke e-mail(s) van het jaar 2014/2015 niet weet neer te leggen, doet dan ook ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen en deze door u neergelegde documenten. Er kan verder nog het volgende worden opgemerkt. In de e-mail d.d. 02 augustus 2018 zou uw vader stellen dat hij van begin november 2010 tot begin september 2014 als een soldaat voor het Amerikaanse leger (cfr. soldaat in een “Forward Operating Base (FOB) – Asadabad Camp Wright” (U.S. Outpost)) zou hebben gewerkt en zou hij melding maken van bedreigingen uitgaande van de taliban: “I got several threats from Taliban and another Terrorist, they say stop the work with the USA Army, if you are not stop the work we will kill you and your family too. They gave us warning on several time. They says: who help to our enemy we will kill them.” Nadat het Amerikaanse kamp zou zijn gesloten, zou uw vader vervolgens bij de Afghaanse NDS als soldaat zijn gaan werken. In de e-mail d.d. 18 maart 2021 zou uw vader dan weer spreken over zijn identiteit dewelke zou zijn blootgesteld sinds hij voor de U.S. Armed Forces (cfr. vanaf november 2010) zou zijn beginnen werken en hij daardoor zijn tijd in zijn thuisstad Asadabad zou hebben beperkt, dit immers ten

gevolge van de persistente bedreigingen voor zijn veiligheid, waardoor hij zou zijn geneigd geweest om op de basis te blijven en slechts korte tijd met zijn familie te spenderen. Ook in de brief d.d. 04 september 2014 opgesteld door de Amerikaanse ambassade voor de aanvraag van het "Special Immigrant Visa Program" wordt er vermeld dat uw vader slechts 20 dagen per jaar bij de familie zou spenderen, dit gezien de aanhoudende en aanzienlijke dreiging waarmee hij werd geconfronteerd door de taliban. Dat uw vader enerzijds reeds tijdens zijn tewerkstelling als soldaat voor het Amerikaanse leger (cfr. november 2010 tot september 2014) door de taliban beweerdelijk zou zijn gevisieerd, doch hij anderzijds gewoonweg zou zijn blijven werken als een soldaat en hij zelfs naderhand nog voor de Afghaanse overheid – meer specifiek de NDS –, zou zijn gaan werken, dit tot hij zijn land zou hebben verlaten op de derde dag van de machtsvername (NPO P6 en 10 en 13) valt dan ook absoluut niet met elkaar te rijmen. Betreffende de bewering dat uw vader door de taliban zou zijn bedreigd – sedert zijn tewerkstelling voor de Amerikanen (cfr. november 2010 tot september 2014) – waardoor hij zijn tijd in zijn thuisstad Asadabad zou hebben beperkt en hij slechts 20 dagen per jaar bij zijn familie zou hebben gespendeerd, kan er worden gesteld dat u zelf zou hebben verklaard dat u nadat u achttien jaar zou zijn geworden (cfr. u beweert te zijn geboren op 25 mei 2000 dus u zou vanaf 2018 achttien jaar zijn geworden), als chauffeur voor uw vader zou zijn beginnen werken, uw vader zou elke maand maar liefst tien dagen thuis zijn geweest en u en uw vader zouden zich toen hebben verder bewogen doorheen de stad, ondermeer naar de bazaar of naar gelijk welke plaats waar uw vader heen zou hebben willen gaan (NPO, P11 en P12). Het is dan ook compleet tegenstrijdig dat uw vader in een door hem opgestelde e-mail d.d. 18 maart 2021 zou beweren dat hij, ten gevolge van persistente bedreigingen voor zijn veiligheid, geneigd zou zijn geweest om op de basis te blijven en slechts korte tijd met zijn familie te spenderen en zijn tijd in zijn thuisstad Asadabad te hebben willen beperken, dit terwijl u anderzijds zou pretenderen dat uw vader elke maand maar liefst tien dagen thuis zou zijn geweest en u uw vader vanaf uw achttien jaar (cfr. 2018) als chauffeur zou hebben vervoerd (doorheen de stad). Verder zou uw vader in de e-mail van 18 maart 2021 nog spreken over een dreigbrief afkomstig van de taliban in 2010 en noemde uw vader dreigtelefoons gepleegd door de taliban, er kan worden opgemerkt dat uzelf daar met geen enkel woord over zou hebben gerept. U gaf immers zelf aan dat er, naast de boodschappen afkomstig door de taliban en aan uw familie bezorgd via de dorpsouderen, geen andere bedreigingen zouden zijn geweest (NPO, P13). Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van dergelijke dreigbrieven en dreigtelefoons, afkomstig van de taliban, dit terwijl uw relaas is gestoeld op zogenaamde dreigingen uitgaande van de taliban jegens uw familie, is dan ook allesbehalve plausibel te noemen.

Uit bovenstaande blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde bedreigingen uitgaande van de taliban jegens uw familie. Verder kan er op basis van de door u afgelegde verklaringen niet worden besloten dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF/voormalige overheid behoorden, in bepaalde gevallen kunnen te maken krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u mogelijks een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging (zie supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat uzelf nooit in persoon door de taliban zou zijn bedreigd. U immers gevraagd of u, toen u uw vader rond voerde, ooit problemen met de taliban had gekend, stelde u: "Ze probeerden vaak om mij mee te nemen met hen. Maar ik ging enkel met mijn vader mee, en als mijn vader er niet was, bleef ik thuis" (NPO, P12). U aangemoedigd om meer te vertellen, stelde u dan weer: "Veel mensen in de bazaar vroegen me om hen ergens naartoe mee te nemen, en ik deed dit niet. Ik gebruikte enkel mijn auto voor de benodigdheden in huis en voor mijn vader rond te voeren" (NPO, P12). Gepolst of "die mensen in de bazaar" taliban-leden waren, ontkende u dit dan weer, evenwel zouden het "hun mensen" kunnen zijn, je zou nooit weten wie een talib zou zijn (NPO, P12). U verwijst aldus vaagweg naar "mensen in de bazaar" die u zouden hebben gevraagd om hen ergens mee naartoe te nemen, u gokt dat daar talib mensen zouden kunnen hebben bij gezeten, verder geraakt u niet verder dan de dorpsouderen die naar uw huis zouden zijn gekomen, wat gezien bovenstaande argumentatie reeds ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra). U ten slotte nogmaals gevraagd of u ooit persoonlijk zou zijn bedreigd door de taliban, stelde u "neen, niet naar mij, maar al mijn familieleden" (NPO, P13). U vervolgde nogmaals dat de taliban tegen uw familie stelde niet voor de voormalige overheid te mogen werken (NPO, P13). Uit uw verklaringen blijkt aldus allesbehalve dat u persoonlijk problemen met de taliban zou hebben gekend, noch dat u persoonlijk door deze groepering zou worden gevisieerd.

Bovengenoemde opmerkingen maken dan ook dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, niet aannemelijk heeft weten te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze

slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de

werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie

die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De

controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gezien bovenstaande heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 22 september 2023.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 1, eerste lid, 62 en 74/17, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, zet verzoeker uiteen waarom hij meent dat deze motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden uittreksels uit de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (stuk 3.A.1.) en uit het rapport “*Pashtun Social Structure: Cultural perceptions and segmentary lineage organization*” van J. A. Tainter en D. G. MacGregor van 3 augustus 2021 (stuk 3.B.) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 5 maart 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève, artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde bedreigingen uitgaande van de taliban jegens zijn familie, het loutere feit dat hij mogelijks een familielid is van vroegere leden van de *Afghan National Security Forces* (ANSF), waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij persoonlijk problemen met de taliban zou hebben gekend, noch dat hij persoonlijk door deze groepering zou worden geviséerd, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van

de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen voor de taliban omdat zijn familieleden gewerkt hebben voor de toenmalige Afghaanse overheid en zijn familie hierdoor in het verleden problemen heeft gekend met de taliban. Zijn vader zou gewerkt hebben voor de politie, de vredestroepen, de Amerikanen en de “*National Directorate of Security*” (NDS). Zijn broer R. zou gewerkt hebben als soldaat voor het Afghaanse leger (ANA) en zijn paternale oom S. R. zou voor de Amerikanen gewerkt hebben. Zijn oom zou ongeveer zes of zeven jaar geleden zijn omgekomen tijdens een *raid*. Telkens wanneer zijn vader verlof had, zouden de taliban de dorpsouderen naar hem en zijn familieleden hebben gestuurd om te zeggen dat ze hun jobs bij de overheid moesten verlaten en dat hij in de toekomst kon worden vermoord. Verzoeker zou drie dagen na de machtsovername samen met zijn vader en zijn broer R. zijn vertrokken uit Afghanistan.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker ter staving van zijn identiteit en persoonsgegevens geen enkel document heeft voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) W. I. (...) te heten (zie ondermeer “inschrijving van de asielaanvrager” d.d. 25 augustus 2022), op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer aan dat W. (...) uw nickname zou zijn dewelke u zelf zou hebben gekozen, de naam van uw familie zou A. (...) zijn (NPO, P3). U stelde bij de DVZ verder nog geboren te zijn op (...) 2003 te Asadabad, Kunar, u veranderde vervolgens bij de DVZ uw geboortedatum naar (...) 2000 (zie ondermeer “bijlage 26”). U stelde toen ook nog bij de DVZ dat uw taskara in Afghanistan zou zijn achtergebleven (zie “verklaring DVZ” d.d. 30 augustus 2022). U tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 22 september 2023 gevraagd naar de door uzelf doorgevoerde aanpassing voor wat betreft uw geboortedatum (bij de DVZ), zei u dat u, toen u hier eerst zou zijn aangekomen, uw taskara niet zou hebben gehad, u zou dan ook toen 2003 hebben vermeld, evenwel later zou u uw taskara wel hebben bekeken en zou u hebben gezien dat u in 2000 zou zijn geboren, u zou deze datum om deze reden dan ook hebben veranderd. U stelde toen nog op het CGVS dat uw originele taskara zich in Afghanistan zou bevinden, niemand zou dit naar u kunnen opsturen (NPO, P20). Hoewel u aldus beweerde uw taskara later wel degelijk te hebben bekeken en op basis van dit document uw geboortedatum te hebben aangepast bij de DVZ, kon u uw taskara tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 22 september 2023 niet neerleggen.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat uit de vaststelling dat hij een *alias* gebruikt niet kan worden afgeleid dat zijn verklaringen niet geloofwaardig of aannemelijk zouden zijn, doch hij kan hierin niet worden gevolgd. De omstandigheid dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een andere naam opgaf dan op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werpt immers wel degelijk vragen op bij zijn algemene geloofwaardigheid en bijgevolg ook bij de betrouwbaarheid van zijn asielrelaas, temeer nu verzoeker geen enkel document ter staving van zijn identiteit en persoonsgegevens heeft voorgelegd en hij bovendien ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboortedatum. Dat de vraag of een kandidaat-vluchteling geen *alias* voert zowel bij de DVZ als bij het CGVS een standaardvraag zou zijn, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien verklaart verzoeker met dit summiere betoog nog niet hoe het komt dat hij zijn *taskara* heeft bekeken en op basis daarvan zijn geboortedatum aanpaste, doch dit document niet kon voorleggen omdat het zich in Afghanistan zou bevinden. Waar verzoeker op dit punt nog laat gelden dat hij zijn geboortedatum enkel heeft gewijzigd nadat iemand anders zijn *taskara* in Afghanistan had gezien en het hem meedeelde, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en bovendien klemmt met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij later zijn *taskara* had en zag dat hij geboren is in 2000 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker nog stelt dat de conclusie van de adjunct-commissaris dat hij zijn *taskara* verborgen houdt en niet neerlegt kennelijk onjuist is, kan de Raad slechts vaststellen dat (i) nergens in de bestreden

beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker zijn *taskara* verborgen houdt en dat (ii) uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker zijn *taskara* heeft neergelegd.

De vaststelling dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit en persoonsgegevens, terwijl hij wel in staat bleek zulk document te bekijken, en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam en geboortedatum, ondergraaft reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Er kan verder nog worden opgemerkt dat het opmerkelijk lijkt dat u stelde nooit naar school te zijn gegaan en enkel vier tot zes jaar naar de madrassa te zijn gegaan teneinde er de Heilige Koran te leren (NPO, P6). Indien u niet naar school zou zijn gegaan, zou u volgens uw eigen verklaringen gewoon thuis zijn gebleven. Dat u, als zijnde de oudste zoon van een Afghaans gezin, “gewoon thuis zou hebben gezeten”, komt dan ook ten zeerste bevreemdend over en maakt dat er twijfels rijzen over het door u voorgehouden profiel.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten ter staving van de tewerkstelling van zijn beweerde vader, broer R. en paternale oom S. R. bij de voormalige Afghaanse overheid wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U legt verder vele documenten neer, zogenaamd op uw familieleden betrekking hebbend, namelijk op uw vader M. R. (...) en uw broer R. (...) en uw paternale oom S. R. (...), dit ter staving van hun tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid. Vooreerst lijkt het in dit kader ten zeerste opmerkelijk dat u, hoewel u voor uzelf aldus geen enkel (identiteits)document toevoegde, u voor wat betreft voornoemde familieleden dan weer wel vele documenten zou hebben weten te bekomen.

U gaf bij de DVZ aan dat uw vader naar de naam M. R. (...) zou luisteren (zie “verklaring DVZ” d.d. 30 augustus 2022). Gezien u eerder de naam “A. (...)” al zou hebben laten vallen als zijnde uw eigen achternaam, werd er u vervolgens deze naam opgeworpen, waarna u aangaf dat ook uw vader wel degelijk “A. (...)” zou heten (NPO, P 7). U legde vervolgens voor het CGVS volgende documenten neer, naar uw mening allen aan uw vader toebehorend: een Taskara, een “Passport Application Form”, een Afghaans paspoort (nummer 00227848), een “Supplemental Nonimmigrant Visa Application”, een “Supplemental SIV Chief of Mission Application”, “Personal Information en Bio Data (for SIV)” en werk gerelateerde documenten (en foto's), deze documenten staan allen op naam van A. M. (...) / M. R. (...) / R. (...) en M. R. (...) / R. (...). U legt evenwel geen enkel document neer waaruit de band tussen uzelf enerzijds – zijnde W. I. (...) (A. (...)) – en de persoon vermeld op deze documenten anderzijds – zijnde A. M. (...) / M. R. (...) / R. (...), M. R. (...) / R. (...) –, zou kunnen blijken. Deze documenten zouden dan ook aan eender wie kunnen toebehoren, uit niets blijkt dat de man aan wie deze documenten zouden toebehoren, effectief uw biologische vader zou betreffen. Deze documenten volstaan dan ook niet om uw vader zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid aan te tonen.

U voegde verder nog documenten (en foto's) toe ten bewijze van het beweerde profiel van uw broer R. (...), deze documenten staan op naam van R. (...) A. (...), ook hier legde u wederom geen enkel document neer waaruit de band tussen enerzijds uzelf – aldus zijnde W. I. (...) (A. (...)) – en anderzijds de persoon vermeld op deze documenten – meer bepaald R. (...) A. (...) – zou kunnen blijken. Ook deze documenten zouden aan eender wie kunnen toebehoren, u weet niet dienstig aan te tonen dat de man aan wie deze documenten zouden toebehoren, effectief uw biologische broer zou betreffen. Ook deze documenten volstaan niet om uw broer zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid aan te tonen.

U voegde ook nog documenten toe, zogenaamd allen naar uw mening op uw paternale oom S. R. (...) betrekking hebbend (NPO, P14-15), deze documenten werden afgeleverd op naam van S. R. (...); N. M. (...) / M. (...); N. M. (...) en H. U. (...) (zie bijvoorbeeld het document “Tiger Afghan Strike Force – Certificate of Achievement” van 05 maart tot 09 maart 2011 met vermelding van de naam N. M. (...); het document “Certificate of Training – Basic Breaching Course” d.d. 06 december 2008 op naam van N. M. (...); het document “Certificate of Commendation” d.d. 22 maart 2008 op naam van N. M. (...); het document “Certificate of Appreciation” van 15 maart 2004 tot 01 juni 2004 op naam van H. U. (...)). U met de naam N. M. (...) geconfronteerd – prijkend op een document naar uw mening afgeleverd aan uw oom S. R. (...) en verkregen door de toenmalige overheid –, stelde u dat de mensen die voor de overheid zouden werken, die naam zouden hebben, dit omdat uw oom zou hebben toebehoord aan eenheid 01 en die eenheid zou enkel gevechten hebben gedaan (NPO, P16). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat uw vader in de door hem opgestelde e-mail d.d. 02 augustus 2018 – gericht aan de Amerikaanse ambassade (zie infra) – de dood van zijn broer vermeldde, waarbij hij eveneens de naam N. M. (...) gebruikte, dit i.p.v. aldus de door u genoemde naam S. R. (...). Men kan logischerwijze niet inzien waarom uw vader, i.p.v. de biologische naam van zijn broer te gebruiken, een naam zou gebruiken dewelke naar uw mening door de voormalige overheid aan hem zou zijn toegewezen. Voor wat betreft het document met de naam H. U. (...) (i.p.v. de naam S. R. (...)) stelde u dan weer eerst nietszeggend dat ze overal waar ze zouden zijn, wanneer ze ergens

zouden binnenvallen, documenten zouden hebben gekregen, om daarna enkel te stellen dat dit zijn documenten zouden zijn, toen hij zou zijn overleden, zouden ze alle documenten naar uw huis hebben gebracht (NPO, P17). Op bepaalde andere door u neergelegde documenten wijkt de schrijfwijze van de beweerde naam van uw oom (S. R. (...)) dan weer enorm af, gaande van S. R. (...) (zie "Official U.S. Identification" d.d. 26 februari 2005) tot S. R. (...) (zie "Certificate of Appreciation – 2nd Battalion – 1st Special Forces Group" van 18 november 2004 tot 15 juni 2005). Wat dan weer helemaal frappant lijkt, is dat u exact hetzelfde document, met name het document "Certificate of Appreciation" van 15 maart 2004 tot 01 juni 2004, neerlegde, evenwel éénmaal op naam van H. U. (...) (zie supra) en éénmaal op naam van S. R. (...). Dat u allerhande documenten zou weten neer te leggen, zagezegd allen op (de tewerkstelling van) uw paternale oom S. R. (...) betrekking hebbend, doch deze documenten op allerlei verschillende namen zouden zijn afgeleverd – gaande van S. R. (...) tot S. R. (...)/R. (...) en S. R. (...) en verder ook de namen N. M. (...)/M. (...) en N. M. (...) en H. U. (...) vermeldend-, maakt dan ook dat u allesbehalve de band tussen uzelf enerzijds en de persoon/personen vermeld op deze documenten anderzijds, heeft weten aan te tonen. Deze documenten zouden dan ook aan eender wie kunnen toebehoren, uit niets blijkt dat deze documenten effectief aan uw paternale oom zouden toebehoren. Deze documenten volstaan dan ook niet om uw oom zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid te staven.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten, kan er nog worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapport_en/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Gezien bovenstaande heeft u dan ook niet aannemelijk weten te maken dat deze door u neergelegde documenten effectief zouden toebehoren aan uw biologische vader – naar uw mening genaamd M. R. (...), aan uw broer – R. (...) – en aan uw neef S. R. (...). Deze documenten volstaan dan ook niet om hun beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid te staven."

Met zijn betoog dat de adjunct-commissaris op geen enkel punt aangeeft welke vormfouten in de door hem neergelegde documenten zouden moeten aantonen of erop wijzen dat deze documenten frauduleus zijn, lijkt verzoeker ervan uit te gaan dat aan de door hem voorgelegde stukken slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de voorgaande overwegingen *in casu* het geval is, ook bij de oudere stukken, zoals het militaire zakboekje, en bij de bankkaart. Hoe dan ook weerlegt verzoeker met dit betoog nog steeds niet dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem neergelegde documenten effectief zouden toebehoren aan zijn biologische vader, zijn broer en zijn paternale oom. Aangezien verzoeker ter staving van zijn identiteit geen enkel document neerlegde en hij op geen enkele wijze de banden staft tussen hem en de personen aan wie de door hem neergelegde stukken toebehoren, kan een onderzoek naar het unieke bankrekeningnummer en het militaire zakboekje er niet met zekerheid toe leiden dat deze stukken toebehoren aan zijn familieleden. Nu verzoekers identiteit niet vaststaat, zou een dergelijk onderzoek zinloos zijn en kan niet worden gesteld dat de adjunct-commissaris gefaald heeft wat betreft de op hem rustende samenwerkingsplicht. Het loutere feit dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ook de hypothese nagaat dat de tewerkstelling van verzoekers beweerde familieleden wel voor waar zou worden aangenomen, doet geen afbreuk aan de conclusie dat de door verzoeker neergelegde documenten niet volstaan om de tewerkstelling van verzoekers beweerde vader, broer en paternale oom voor de voormalige Afghaanse overheid te staven.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aangezien hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader, zijn broer en zijn paternale oom gewerkt hebben voor de voormalige Afghaanse overheid, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig op algemene informatie over de risico's die Afghanen die voor de Afghaanse overheid gewerkt hebben en hun familie in Afghanistan lopen.

Om dezelfde reden kan er bovendien ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie door deze beweerde tewerkstelling zouden hebben gekend met de taliban en aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban.

Dat aan deze problemen en vrees geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

"Vooreerst kan er worden opgemerkt dat u zichzelf tegensprak voor wat betreft de exacte periode waarin de taliban zouden zijn te weten gekomen dat uw familie – meer bepaald uw vader, broer R. (...) en oom S. R. (...)

– voor de toenmalige Afghaanse overheid zou hebben gewerkt en uw familie voor het allereerst in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. Zo gaf u enerzijds aan dat de taliban pas zou hebben geweten over het werk van uw familie voor de toenmalige Afghaanse overheid van in de tijd dat ze uw oom S. R. (...) zouden hebben vermoord (NPO, P5 + P12 + P19), zes of zeven jaar geleden. Anderzijds zouden de zogenaamde bedreigingen door de taliban naar uw mening dan weer al zijn gestart 12 à 13 jaar geleden, van de tijd dat uw familie voor de overheid zou hebben gewerkt (NPO, P13). Dat u enerzijds zou beweren dat de taliban uw familie reeds zouden zijn beginnen bedreigen 12 of 13 jaar geleden en de dorpsouderen vanaf dan al naar uw huis zouden zijn gestuurd door de taliban, stellend dat uw vader en familieleden hun job bij de overheid zouden moeten verlaten (NPO, P13), doch de taliban anderzijds pas over het werk van uw familie voor de toenmalige Afghaanse overheid zouden zijn te weten gekomen toen uw oom S. R. (...) zes à zeven jaar geleden zou zijn omgekomen – u verklaarde dat vanaf deze raid iedereen zou zijn te weten gekomen dat uw familie voor de overheid zou hebben gewerkt en de taliban tot op dat moment niet over uw vader zijn job zouden hebben geweten (NPO, P20)–, valt dan ook moeilijk te rijmen. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin uw familie voor het allereerst met de taliban in aanvaring zou zijn gekomen, wat overigens de kern van uw eigen asielrelaas raakt, maakt dan ook dat er reeds ernstige bedenkingen kunnen worden geplaatst bij de door u aangehaalde dreiging uitgaande van de taliban jegens uw familie (en uzelf). Verder lijkt het ook ten zeerste ongeloofwaardig dat de taliban uw familie reeds jarenlang zouden hebben gevisieerd, doch deze groepering evenwel gedurende al die tijd nooit enige daadwerkelijke en persoonlijke actie jegens uw familie zou hebben ondernomen. Er kan vooreerst voor wat betreft het door u genoemde overlijden van uw paternale oom S. R. (...) het volgende worden opgemerkt. Uw vader stelde in zijn e-mail d.d. 02 augustus 2018 (zie infra) dat zijn broer – aldus uw oom – genaamd N. M. (...) (zie supra) op 17 maart 2012 zou zijn omgekomen, dit terwijl de e-mail d.d. 18 maart 2021 (zie infra) – eveneens door uw vader opgesteld – dan weer stelde dat uw vader zijn broer en neef in 2011 zouden zijn gedood door de taliban. Uzelf gaf dan weer aan dat uw oom S. R. (...) zes à zeven jaar geleden (cfr. 2016-2017) zou zijn omgekomen (NPO, P5, P12 + P19). Ervan uitgaande dat dit dezelfde oom zou betreffen, namelijk S. R. (...), – uit uw verklaringen blijkt niet dat dit over een andere oom zou kunnen gaan noch dat een andere oom zou zijn omgekomen/gedood door de taliban –, vallen deze verklaringen aldus absoluut niet te rijmen. Er kan verder nog worden opgemerkt dat, uit uw bewering dat uw paternale oom S. R. (...) – aldus naar uw mening zes à zeven jaar geleden – zou zijn neergeschoten door de taliban, dit omdat hij voor de toenmalige overheid zou hebben gewerkt – uw oom zou meer specifiek bij de eenheid 04 in Kunar hebben gewerkt en zou een job in de regio Bachi hebben gehad (NPO, P5 en P9) – en jobs voor de Amerikanen zou hebben uitgevoerd als hoofd van 100 tot 150 mensen (NPO, P19), geen onmiddellijke persoonlijke vervolging jegens uw oom door de taliban kan worden opgemaakt. U gaf immers zelf aan dat uw oom zou zijn neergeschoten tijdens een raid, waarin ook zeven of acht collega's zouden zijn omgekomen (NPO, P5 en P19). Dat uw oom samen met zeven of acht collega's tijdens een raid – en aldus tijdens een confrontatie tussen de taliban en de toenmalige overheid – zou zijn omgekomen, wijst aldus allesbehalve op een individuele afrekening door de taliban jegens uw oom en u gaf ook geen elementen aan die hiertoe anders zouden kunnen besluiten. Hieruit kan dan ook allesbehalve tot een individuele dreiging door de taliban jegens uw oom (en per uitbreiding uw familie) worden besloten. U haalde verder aan dat de taliban al van de tijd dat uw vader voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, al 12 of 13 jaar, telkens als uw vader verlof zou hebben gehad, de dorpsouderen naar uw huis zou hebben gestuurd om aan uw vader en uw familieleden te zeggen dat ze hun jobs bij de overheid zouden dienen te verlaten (NPO, P13). Er zouden dan ook vaak mensen naar uw huis zijn gestuurd (NPO, P13). U gevraagd of er enige andere bedreigingen zouden zijn geweest, naast deze vermeende boodschappen uitgaande van de taliban (via de dorpsouderen), ontkende u dit, er zou geen andere manier zijn geweest, het zou enkel via de dorpelingen zijn verlopen, “ze” zouden elkaar immers niet tegen zijn gekomen, daarom zou dit via de dorpelingen zijn doorgegeven (NPO, P13). Dat u enerzijds zou verklaren dat, wanneer de taliban mensen zou zien die voor de toenmalige overheid zouden werken, zij hen direct zouden vermoorden (NPO, P12), doch anderzijds de taliban jarenlang zou hebben geweten dat uw familie – namelijk uw vader, broer R. (...) en oom S. R. (...) – voor de voormalige overheid zou hebben gewerkt, de taliban jarenlang dorpsouderen bij u thuis zou hebben langs gestuurd vragend of uw familie met hun job bij de toenmalige overheid zou willen stoppen en stellend dat ze anders in de toekomst zouden kunnen worden vermoord (NPO, P13), en de taliban verder persoonlijk jarenlang geen enkele concrete actie jegens uw familie zou hebben ondernomen, komt dan ook compleet ongeloofwaardig over en maakt dat aan uw verklaringen omtrent de dreiging uitgaande van de taliban jegens uw familie verder geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat de taliban nooit enige persoonlijke stappen jegens uw familie zou hebben ondernomen, is des te frappant gezien de door u voorgehouden grote taliban aanwezigheid in uw regio. Immers naar uw mening zou enkel het provinciecentrum onder overheidscontrole hebben gestaan, de omringende regio's – zoals Bacha, Barawara, Asmar en Nari (NPO, P8) – zouden allen onder talibancontrole hebben gestaan (NPO, P12). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie “niet overal rond gingen”, kan allesbehalve als afdoende worden aangenomen, u gaf immers zelf aan dat u, nadat u 18 jaar zou zijn geworden, als chauffeur van uw vader zou zijn beginnen werken (NPO, P9-10) en u tijdens uw vader zijn verlofperiodes (cfr. om de maand tien dagen, NPO, P12) “met hem rond ging” en u hem zou hebben vergezeld naar de bazaar of wanneer hij iets zou moeten doen (NPO, P12), ook om benodigdheden voor uw huis te gaan halen, zou u met de auto op stap zijn gegaan (NPO, P12), wat er allesbehalve op wijst dat u en uw vader gewoonweg

thuis zouden zijn gebleven en bepaalde veiligheidsvoorschriften in acht zouden hebben genomen teneinde uit het zicht van de alom aanwezige talibanleden te kunnen blijven. Het lijkt dan ook ten zeerste bevreemdend dat u enerzijds zou beweren dat al 12 of 13 jaar, telkens als uw vader verlof zou hebben gehad, de taliban de dorpsouderen naar uw huis zouden hebben gestuurd om aan uw vader en uw familieleden te zeggen dat ze hun jobs bij de overheid zouden dienen te verlaten (NPO, P13), doch anderzijds uw familie dan weer geen veiligheidsmaatregelen voor hen zou hebben getroffen teneinde de familie in veiligheid te kunnen stellen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie (cfr. uw moeder, vader, broers en zussen en uw paternale oom met zijn gezin) gewoonweg in hetzelfde huis – waar de dorpsouderen telkens naartoe zouden zijn gekomen – zou zijn blijven wonen (NPO, P5), uw vader om de maand gedurende tien dagen – tot jullie vertrek uit het land – naar deze woning zou zijn blijven terugkeren, en u dan aldus als chauffeur samen met uw vader rond zou hebben gereden teneinde hem bijvoorbeeld naar de bazaar te brengen of om benodigdheden voor het huis te gaan halen (NPO, P12). U verklaarde op 22 september 2023 zelfs dat uw moeder, drie jongere broers, twee jongere zussen, de vrouw van uw oom en haar twee kinderen, nog steeds in datzelfde huis woonachtig zijn (NPO, P5). Dit maakt dan ook dat de door u (en uw familie) aangehaalde vrees jegens de taliban in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

Uit de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt verder nog dat uw vader gewoonweg zijn overheidsfunctie – eerst als soldaat voor het Amerikaanse leger en vervolgens als soldaat bij de Afghaanse NDS – zou zijn blijven vervullen, dit tot hij op de derde dag van de machtsovername zijn land Afghanistan uiteindelijk zou hebben verlaten.

U gaf vooreerst aan dat uw vader in 2015-2016 – tijdens het uitoefenen van zijn functie voor het Amerikaanse leger – een brief van de Amerikanen zou hebben gekregen teneinde naar Amerika te kunnen gaan, dit toen de Amerikanen uit Kunar zouden zijn weggetrokken, met deze brief zou er een aanvraag bij de Amerikaanse ambassade kunnen worden ingediend voor zowel uw vader als zijn familie (NPO, P11). U aan het einde van uw persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wanneer de Amerikanen zouden zijn vertrokken, stelde u het niet te weten, het zou 2014, 2015, 2016 kunnen zijn, de Amerikanen zouden toen van Kunar naar Nangarhar zijn gegaan (NPO, P18). U vervolgde dat uw vader toen een e-mail naar de Amerikaanse ambassade zou hebben gestuurd, dit zo een tweetal maanden na het vertrek van de Amerikanen, uw vader zou evenwel nooit een antwoord hebben gekregen (NPO, P18). Vooreerst kan er worden opgemerkt dat het ten zeerste opmerkelijk lijkt dat uw vader pas na twee maanden een dienstige poging zou hebben ondernomen om een e-mail naar de Amerikaanse ambassade te sturen teneinde zichzelf – en zijn familie – in veiligheid te kunnen brengen en naar Amerika te kunnen gaan. U gaf immers zelf aan dat de dorpsouderen – door de taliban gestuurd “vaak” naar uw huis zouden zijn gekomen, dit van de tijd dat uw vader voor de toenmalige Afghaanse overheid / het Amerikaanse leger zou hebben gewerkt – 12-13 jaar (geleden) –, stellend dat uw vader en uw familieleden hun jobs bij de overheid zouden moeten verlaten (NPO, P13). Dat uw vader pas na een tweetal maanden een e-mail naar de Amerikaanse ambassade zou hebben gestuurd, is des te opmerkelijk gezien onderstaande. U voegde de voorgehouden brieven opgesteld door de Amerikaanse ambassade – waarnaar u reeds had gerefereerd (zie supra) – aan uw dossier toe, daterend van 2014 (cfr. een ondersteuningsbrief d.d. 04 september 2014 voor de aanvraag voor het “Special Immigrant Visa Program” en een aanbevelingsbrief d.d. 30 september 2014), de Amerikanen zouden dit aan uw vader hebben gegeven om naar Amerika te kunnen gaan, dit toen ze zouden zijn vertrokken (NPO, P18). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat het ten zeerste opmerkelijk lijkt dat de brief d.d. 04 september 2014 (cfr. een ondersteuningsbrief voor de aanvraag van het “Special Immigrant Visa Program”) opgesteld door de Amerikaanse ambassade enerzijds zou verwijzen naar een dreiging uitgaande van de taliban jegens uw vader – reeds sedert 01 november 2010 voor hen tewerkgesteld – (“...and has faced significant threat to himself and his family as a result of his dedication to DOS Annex at FOB Wright and the U.S. Government’s mission in Afghanistan”... “...given the persistent and significant threat he faces from taliban militants...”), doch uw vader anderzijds naar uw mening pas na twee maanden een dienstige poging zou hebben ondernomen om een e-mail aan de Amerikaanse ambassade te richten teneinde zichzelf – en zijn familie – in veiligheid te kunnen brengen en naar Amerika te kunnen gaan. Uit de door u afgelegde verklaringen blijkt verder ook dat uw vader na deze beweerdelijke e-mail gewoonweg zijn overheidsfunctie zou zijn blijven verderzetten, ditmaal voor de NDS: “Tot 2015-2016 de Amerikanen waren er. Toen de Amerikanen vertrokken, kregen ze brieven van de Amerikanen dat ze konden met hun families naar Amerika gaan. Maar dan ging hij naar de NDS” ... “Al de mensen die daar werkten, omdat de Amerikanen daar vertrokken, werden gestuurd naar amleti mili” (NPO, P11). Vervolgens gevraagd waarom uw vader niet naar de Verenigde Staten zou zijn gegaan, repliceerde u dat uw vader geen antwoord op zijn e-mail zou hebben gekregen (NPO, P11). Dat uw vader nooit een antwoord zou hebben gekregen op de beweerdelijke e-mail die hij in 2014-2015 aan de Amerikaanse ambassade zou hebben gericht – dit teneinde zichzelf en zijn familie in veiligheid te kunnen stellen in Amerika ten gevolge van een voorgehouden dreiging uitgaande van de taliban –, weet niet te verklaren waarom uw vader dan maar gewoonweg bij de NDS – “the National Directorate of Security”, ofwel “the national intelligence and security service of Afghanistan” en aldus tot de toenmalige Afghaanse overheid behorend – zou zijn gaan werken, dit terwijl hij beweerdelijk door de taliban zou worden geviséerd. Dat uw vader gewoonweg zijn overheidsfunctie – eerst als soldaat voor het Amerikaanse leger en vervolgens als soldaat bij de Afghaanse NDS – zou zijn blijven vervullen, dit tot hij op de derde dag van de machtsovername zijn land Afghanistan uiteindelijk zou hebben verlaten, lijkt dan ook ten

zeerste bevreemdend. Bovendien werd er reeds eerder vermeld dat uit uw verklaringen tevens kon worden afgeleid dat uw familie allesbehalve veiligheidsmaatregelen in acht zou hebben genomen teneinde uw familie veilig te kunnen houden. Zo zou uw familie (cfr. uw moeder, vader, broers en zussen en uw paternale oom met zijn gezin) gewoonweg in hetzelfde huis – waar de dorpsouderen telkens naartoe zouden zijn gekomen – zijn blijven wonen (NPO, P5), uw vader zou om de maand gedurende tien dagen – tot jullie vertrek uit het land – naar deze woning zijn blijven terugkeren, en u zou dan aldus als chauffeur samen met uw vader rond hebben gereden teneinde hem bijvoorbeeld naar de bazaar te brengen of om benodigdheden voor het huis te gaan halen. Dit alles maakt dan ook dat de ingeroepen jarenlange vrees jegens de taliban door uw vader en bij uitbreiding uw familie in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt verder dat uw vader op 02 augustus 2018 en op 18 maart 2021 een e-mail voor een “Special Immigrant Visa Program” zou hebben opgesteld. Dat u enerzijds zou verklaren dat uw vader twee maanden na het ontvangen van de Amerikaanse brieven d.d. 04 september 2014 en d.d. 30 september 2014 een e-mail zou hebben verstuurd naar de Amerikaanse ambassade, doch u slechts e-mails van uw vader in dit kader weet neer te leggen, gedateerd op 02 augustus 2018 en 18 maart 2021 – u voegt tevens een “Supplemental SIV Chief of Mission Application” d.d. 18 maart 2021 en een “Bio Data for SIV” toe –, en u de beweerdelijke e-mail(s) van het jaar 2014/2015 niet weet neer te leggen, doet dan ook ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen en deze door u neergelegde documenten. Er kan verder nog het volgende worden opgemerkt. In de e-mail d.d. 02 augustus 2018 zou uw vader stellen dat hij van begin november 2010 tot begin september 2014 als een soldaat voor het Amerikaanse leger (cfr. soldaat in een “Forward Operating Base (FOB) – Asadabad Camp Wright” (U.S. Outpost)) zou hebben gewerkt en zou hij melding maken van bedreigingen uitgaande van de taliban: “I got several threats from Taliban and another Terrorist, they say stop the work with the USA Army, if you are not stop the work we will kill you and your family too. They gave us warning on several time. They says: who help to our enemy we will kill them.” Nadat het Amerikaanse kamp zou zijn gesloten, zou uw vader vervolgens bij de Afghaanse NDS als soldaat zijn gaan werken. In de e-mail d.d. 18 maart 2021 zou uw vader dan weer spreken over zijn identiteit dewelke zou zijn blootgesteld sinds hij voor de U.S Armed Forces (cfr. vanaf november 2010) zou zijn beginnen werken en hij daardoor zijn tijd in zijn thuisstad Asadabad zou hebben beperkt, dit immers ten gevolge van de persistente bedreigingen voor zijn veiligheid, waardoor hij zou zijn geneigd geweest om op de basis te blijven en slechts korte tijd met zijn familie te spenderen. Ook in de brief d.d. 04 september 2014 opgesteld door de Amerikaanse ambassade voor de aanvraag van het “Special Immigrant Visa Program” wordt er vermeld dat uw vader slechts 20 dagen per jaar bij de familie zou spenderen, dit gezien de aanhoudende en aanzienlijke dreiging waarmee hij werd geconfronteerd door de taliban. Dat uw vader enerzijds reeds tijdens zijn tewerkstelling als soldaat voor het Amerikaanse leger (cfr. november 2010 tot september 2014) door de taliban beweerdelijk zou zijn geviséerd, doch hij anderzijds gewoonweg zou zijn blijven werken als een soldaat en hij zelfs naderhand nog voor de Afghaanse overheid – meer specifiek de NDS –, zou zijn gaan werken, dit tot hij zijn land zou hebben verlaten op de derde dag van de machtsvername (NPO P6 en 10 en 13) valt dan ook absoluut niet met elkaar te rijmen. Betreffende de bewering dat uw vader door de taliban zou zijn bedreigd – sedert zijn tewerkstelling voor de Amerikanen (cfr. november 2010 tot september 2014) – waardoor hij zijn tijd in zijn thuisstad Asadabad zou hebben beperkt en hij slechts 20 dagen per jaar bij zijn familie zou hebben gespandeerd, kan er worden gesteld dat u zelf zou hebben verklaard dat u nadat u achttien jaar zou zijn geworden (cfr. u beweert te zijn geboren op 25 mei 2000 dus u zou vanaf 2018 achttien jaar zijn geworden), als chauffeur voor uw vader zou zijn beginnen werken, uw vader zou elke maand maar liefst tien dagen thuis zijn geweest en u en uw vader zouden zich toen hebben verder bewogen doorheen de stad, ondermeer naar de bazaar of naar gelijk welke plaats waar uw vader heen zou hebben willen gaan (NPO, P11 en P12). Het is dan ook compleet tegenstrijdig dat uw vader in een door hem opgestelde e-mail d.d. 18 maart 2021 zou beweren dat hij, ten gevolge van persistente bedreigingen voor zijn veiligheid, geneigd zou zijn geweest om op de basis te blijven en slechts korte tijd met zijn familie te spenderen en zijn tijd in zijn thuisstad Asadabad te hebben willen beperken, dit terwijl u anderzijds zou pretenderen dat uw vader elke maand maar liefst tien dagen thuis zou zijn geweest en u uw vader vanaf uw achttien jaar (cfr. 2018) als chauffeur zou hebben vervoerd (doorheen de stad). Verder zou uw vader in de e-mail van 18 maart 2021 nog spreken over een dreigbrief afkomstig van de taliban in 2010 en noemde uw vader dreig telefoons gepleegd door de taliban, er kan worden opgemerkt dat uzelf daar met geen enkel woord over zou hebben gerept. U gaf immers zelf aan dat er, naast de boodschappen afkomstig door de taliban en aan uw familie bezorgd via de dorpsouderen, geen andere bedreigingen zouden zijn geweest (NPO, P13). Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van dergelijke dreigbrieven en dreig telefoons, afkomstig van de taliban, dit terwijl uw relaas is gestoeld op zogenaamde dreigingen uitgaande van de taliban jegens uw familie, is dan ook allesbehalve plausibel te noemen.

Uit bovenstaande blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde bedreigingen uitgaande van de taliban jegens uw familie. Verder kan er op basis van de door u afgelegde verklaringen niet worden besloten dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF/voormalige overheid behoorden, in bepaalde gevallen kunnen te maken krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn

familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u mogelijks een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging (zie supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat uzelf nooit in persoon door de taliban zou zijn bedreigd. U immers gevraagd of u, toen u uw vader rond voerde, ooit problemen met de taliban had gekend, stelde u: "Ze probeerden vaak om mij mee te nemen met hen. Maar ik ging enkel met mijn vader mee, en als mijn vader er niet was, bleef ik thuis" (NPO, P12). U aangemoedigd om meer te vertellen, stelde u dan weer: "Veel mensen in de bazaar vroegen me om hen ergens naartoe mee te nemen, en ik deed dit niet. Ik gebruikte enkel mijn auto voor de benodigdheden in huis en voor mijn vader rond te voeren" (NPO, P12). Gepolst of "die mensen in de bazaar" taliban-leden waren, ontkende u dit dan weer, evenwel zouden het "hun mensen" kunnen zijn, je zou nooit weten wie een talib zou zijn (NPO, P12). U verwijst aldus vaagweg naar "mensen in de bazaar" die u zouden hebben gevraagd om hen ergens mee naartoe te nemen, u gokt dat daar talib mensen zouden kunnen hebben bij gezeten, verder geraakt u niet verder dan de dorpsouderen die naar uw huis zouden zijn gekomen, wat gezien bovenstaande argumentatie reeds ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra). U ten slotte nogmaals gevraagd of u ooit persoonlijk zou zijn bedreigd door de taliban, stelde u "neen, niet naar mij, maar al mijn familieleden" (NPO, P13). U vervolgde nogmaals dat de taliban tegen uw familie stelde niet voor de voormalige overheid te mogen werken (NPO, P13). Uit uw verklaringen blijkt aldus allesbehalve dat u persoonlijk problemen met de taliban zou hebben gekend, noch dat u persoonlijk door deze groepering zou worden geviséerd."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat de ingeroepen motieven niet kunnen overtuigen en de bestreden beslissing niet kunnen schragen, tot het zonder meer stellen dat hij geloofwaardig is, tot het herhalen van enkele van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en tot het opperen dat zijn verklaringen consistent zijn en in overeenstemming zijn met de bekende feiten zoals deze worden gedocumenteerd en hierdoor geloofwaardig zijn en aan de neergelegde documenten bewijswaarde geven, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker zich met zijn stelling dat er geen contradictie of inconsistentie in zijn verklaringen is over de vervolging van zijn familie door de taliban beperkt tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld zonder de concrete tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier en die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de taliban zolang de Amerikanen en de geallieerden in Afghanistan aanwezig waren de rebellerende macht waren die geen macht hadden over de stad en de omgeving waar zijn vader als militair werkte en hij met zijn vader rondreed, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en bovendien klemmt met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat enkel het provinciecentrum onder controle stond van de overheid en dat al de omringende regio's van de taliban waren (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 12). Ook de Raad acht het in de door verzoeker geschetste context, waarin er een grote aanwezigheid van de taliban is in de omringende regio's, waarin de taliban mensen van de overheid direct zouden vermoorden wanneer zij hen zien en waarin de taliban weten dat verzoekers familieleden voor de overheid werkten en jarenlang dorpsouderen naar verzoeker thuis stuurden om te vragen of deze familieleden zouden stoppen met werken bij de overheid, weinig aannemelijk dat de taliban gedurende zovele jaren nooit enige persoonlijke actie jegens verzoekers familie hebben ondernomen en dat verzoeker en zijn familie amper veiligheidsmaatregelen troffen om uit het zicht van de aanwezige taliban te blijven. Verzoeker verklaart met dit betoog bovendien niet dat zijn moeder, zijn jongere broers en zussen en de vrouw van zijn oom en haar kinderen thans nog steeds in hetzelfde huis wonen. Ook deze vaststelling relativeert de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban omwille van de beweerdte tewerkstelling van zijn vader, zijn broer en zijn oom voor de voormalige Afghaanse overheid in ernstige mate. Dat verzoeker, zijn vader en zijn broer drie dagen na de machtsgreep door de taliban uit Afghanistan zijn vertrokken, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift nog dat de dorpsgenoten vóór de *raid* zes of zeven jaar geleden waarbij zijn oom werd gedood wisten dat zijn familie voor de Afghaanse overheid werkte "*omdat hun afwezigheden typisch daarop wees*", dat de dorpsgenoten niet voor de taliban waren en dat de taliban na de *raid* wel wisten dat zijn familie voor de overheid werkte, doch hij blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerdte feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid over de exacte periode waarin de taliban zouden zijn te weten gekomen dat zijn familieleden voor de toenmalige Afghaanse overheid zouden hebben gewerkt, met

name na de *raid* 6 of 7 jaar geleden, dan wel nadat zijn familieleden 12 of 13 jaar geleden voor de overheid zouden zijn begonnen werken, niet opheft.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

De bij het verzoekschrift gevoegde uittreksels uit de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 en uit het rapport “*Pashtun Social Structure: Cultural perceptions and segmentary lineage organization*” van J. A. Tainter en D. G. MacGregor van 3 augustus 2021 (stukkenbundel verzoeker, stukken 3.A.1. en 3.B.) hebben betrekking op enkele algemene risicoprofielen in Afghanistan, dan wel op de *Pashtoun* gemeenschap in Afghanistan en vermelden verzoeker niet. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader, zijn broer en zijn paternale oom bij de voormalige Afghaanse overheid niet aannemelijk maakt.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog aan dat als hij bij een terugkeer naar Afghanistan “*niet meteen door de Taliban op grond van passagierslijsten en inlichtingen G.D.I.-toezicht wordt herkend*”, de taliban uiteindelijk toch op dorpsniveau, door de plaatselijke leiders, wel op de hoogte zullen zijn van wie is teruggekeerd, zodat hij bij verplichte terugkeer niet aan de aandacht van de taliban kan ontsnappen.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername

bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport "Focus Afghanistan. Return from abroad" van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (hierna: SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders

zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, *“Focus Afghanistan. Return from abroad”*, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan, Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 51, en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *“Country Guidance”* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

Te dezen liggen er geen concrete gegevens voor waaruit kan blijken dat verzoeker de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden of hiervan zou worden beticht, dan wel dat hij beïnvloed is door buitenlandse waarden of als zodanig wordt gezien. Meer nog, verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt op redenen van *“verwestering”*.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader, zijn broer en zijn oom bij de voormalige Afghaanse overheid niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert. Verzoeker stelt bovendien zelf in zijn verzoekschrift dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt op redenen van algemene socio-economische omstandigheden die hem persoonlijk raken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de Taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de Taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de Taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsovername door de Taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse Taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie en stelt zelf in zijn verzoekschrift dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt op redenen van "*willekeurig geweld*".

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN